

Arrest

nr. 73 429 van 17 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 september 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 17 augustus 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Jaffna, Sri Lanka. Ten tijde van het vredesbestand zou u uw vriend V. L., die werkzaamheden uitvoerde voor de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), vier keer hebben geholpen met het ophangen van pamfletten voor de LTTE. In 2006 werden jullie hierbij gezien door het Sri Lankaanse leger. Omdat u het te gevaarlijk vond, besliste u vanaf dan uw vriend niet meer te helpen bij het ophangen van pamfletten. Voorts hielp u in het verleden

uw vriend ook bij de organisatie van de jaarlijkse "heldendag", waarbij omgekomen LTTE-strijders worden herdacht. Begin 2008 werd u voor het eerst lastig gevallen door het leger. Toen u op weg was naar de tempel werd u tegengehouden door twee militairen. Ze namen u mee naar een zijstraatje en stelden u vragen over uzelf en uw vriend V.. U werd daarbij geslagen en er werd een foto van u gemaakt. De militairen dwongen u op te stappen op hun motorfiets om mee te gaan voor verder verhoor. Dankzij de tussenkomst van uw nicht, die schreeuwde dat u onschuldig was, lieten de militairen u gaan. In februari 2008, toen u zoals iedereen van het dorp op weg was naar een nabijgelegen school om er te overnachten, werd u gezien door de militair die u eerder had tegengehouden en verhoord. U vluchtte en slaagde erin te ontsnappen. Sindsdien overnachtte u niet langer in de school maar wel samen met uw vader in uw ouderlijk huis. Op 17 april 2008 werd uw vriend V. op straat doodgeschoten. Uit angst dat u zou worden gezocht door het leger, verliet u uw ouderlijk huis en leefde u ondergedoken bij uw oom. Op 27 april 2008 kwam u toch buiten om naar de kerk te gaan zo'n 200 meter verderop. Toen u in de kerk was, werd u door een vriend telefonisch gewaarschuwd dat er buiten de kerk militairen u stonden op te wachten. U riep de hulp in van de priester die op zijn beurt de militairen weg stuurde. Uw vader werd gewaarschuwd en haalde u op aan de kerk. Nadat uw vader u naar uw oom had gebracht en opnieuw voorbij de kerk passeerde, stonden de militairen er opnieuw. In mei 2008 reisde u samen met uw vader per vliegtuig van Jaffna naar Colombo. Daar verbleef u ongeveer drie maanden. Uw vader ging er op zoek naar een smokkelaar die u naar het buitenland kon brengen. Op 23 juli 2008 werd u door een handlanger van de smokkelaar naar het vliegveld gebracht. Hij bezorgde u een vals Sri Lankaans paspoort waarmee u naar Maleisië reisde. Daar werd u opgewacht door een andere handlanger van de smokkelaar. Hij bracht u naar een kamer waar u aanvankelijk maar een korte periode zou moeten blijven. Uiteindelijk verbleef u er een jaar en drie maanden alvorens u kon verder reizen naar Hong Kong. Daarvoor gebruikte u een vals Maleisisch paspoort. Ook daar werd u door een handlanger van de smokkelaar naar een flat gebracht. U verbleef er ongeveer elf maanden. Op 25 september 2010 reisde u samen met een man en een vrouw en opnieuw in het bezit van een vals paspoort van Hong Kong naar Europa. U werd er opgehaald door iemand die u naar een flat bracht om te overnachten. De volgende ochtend werd u per auto naar Brussel gebracht waar u op 27 september 2010 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte en de Engelse vertaling daarvan, een gelegaliseerde kopie van de overlijdensakte van uw moeder en de Engelse vertaling daarvan, een gelegaliseerde kopie van de overlijdensakte van uw zus en de Engelse vertaling daarvan, een gelegaliseerde kopie van de geboorteakte van V. L., een gelegaliseerde kopie van de overlijdensakte van V. L., twee kopies van krantenartikels m.b.t. de dood van V. L., een kopie van een brief van de priester van de St. James' Church en een kopie van een attest van het bedrijf waar u van 2002 tot 2008 hebt gewerkt.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen zijn er immers twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u werd gezocht door het Sri Lankaanse leger. Toen u een eerste keer door militairen werd tegengehouden en ondervraagd, had dit voornamelijk betrekking op uw vriend V.. Zoals u zelf verklaarde stelden ze veel vragen over uw vriend (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dit wijst erop dat het leger niet zozeer op zoek was naar u maar dat ze u daarentegen gebruikten om meer informatie te verkrijgen over uw vriend, temeer het leger u onmiddellijk liet gaan louter na tussenkomst van uw nicht. Daaruit kan worden geconcludeerd dat het leger u niet viseerde als iemand met een risicoprofiel. De ongeloofwaardigheid dat u daadwerkelijk wordt gezocht door het leger blijkt tevens uit uw reacties op de daaropvolgende incidenten die u aanhaalde. Wat betreft het tweede incident, namelijk toen u op weg was naar een school om er te overnachten, dient te worden opgemerkt dat u onderweg was samen met uw vriend V., die door het leger verdacht werd van banden met de LTTE en waarover de militairen u niet lang daarvoor ondervraagd hadden. Niettemin staande u volgens uw verklaringen bij uw ontsnapping door het leger werd achtervolgd u geruime tijd bij uw vader ging onderduiken. Dergelijk gedrag valt niet te rijmen met iemand die beweert door de autoriteiten te worden gezocht, temeer het leger bij het eerste incident uw foto genomen had en uw identiteitskaart had gecontroleerd en u aldus op basis van deze informatie u onmiddellijk kon vinden. Hetzelfde kan worden opgemerkt hoe u reageerde op het derde incident. Toen ging u immers bij uw oom in hetzelfde dorp onderduiken en kwam u zelfs na een tiental dagen

weer naar buiten om naar de kerk te gaan, wat de geloofwaardigheid dat u door het leger werd gezocht verder ondermijnt. Wanneer iemand daadwerkelijk door de autoriteiten wordt gezocht kan worden aangenomen dat hij het dorp verlaat om verder weg onder te duiken en dus zeker niet bij verwanten in hetzelfde dorp.

Wat betreft uw reisweg dient te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaring een jaar en drie maanden in Maleisië te hebben verbleven en vervolgens nog eens elf maanden in Hong Kong te hebben verbleven. Er is immers geen enkele reden om aan te nemen dat een smokkelaar er meer dan twee jaar zou over doen om iemand naar Europa te laten reizen. Dat u gedurende al die tijd niet mocht buiten komen van de handlanger van de smokkelaar is evenmin geloofwaardig (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Voorts kon u niet zeggen met welke luchtvaartmaatschappij u eerst van Maleisië naar Hong Kong bent gereisd en later van Hong Kong naar België bent gereisd (zie gehoorverslag CGVS p. 5). U verklaarde op 23 juli 2008 Sri Lanka te hebben verlaten en op 27 september 2010 in België te zijn aangekomen. U kunt dit echter op geen enkele manier bewijzen en u slaagde er evenmin in een aannemelijke verklaring te geven voor uw verblijfplaats gedurende deze twee jaren. Wat betreft uw reis van Hong Kong naar Europa dient tevens te worden opgemerkt dat u niets weet over het paspoort waarmee u reisde, u kon enkel zegeegen dat het leek op het paspoort waarmee u eerder reisde, de luchtvaartmaatschappij waarmee u vloog en het land waar u in Europa landde waren u onbekend. Het commissariaat-generaal verwacht niet dat alle details van een paspoort gekend zijn, doch van een vreemdeling die reist met een vals paspoort wordt wel verwacht dat hij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle aangehouden en ondervraagd te worden omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis. Vooral vluchten uit niet-Schengenlanden worden bij aankomst in de Schengenzone aan strenge controles onderworpen. Gelet op het grote risico dat u liep om door het luchthavenpersoneel aan herhaalde identiteitscontroles en bevestigingen te worden onderworpen met betrekking tot uw persoon en uw reisdoel, kan redelijkerwijs verwacht worden dat uw reis grondig werd voorbereid teneinde het risico om tijdens een van de controles door de mand te vallen, te minimaliseren, temeer u blijkens zijn verklaringen actief wordt gezocht door de Sri Lankaanse autoriteiten. Uit wat voorafgaat volgt dat er ernstige vermoedens zijn dat u cruciale informatie voor de Belgische autoriteiten tracht te verhallen waardoor het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid verkeert om uw reële situatie correct in te schatten.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op de LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en grote aantallen "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevonden, werden reeds hervestigd. Van de personen die verdacht werden van banden met de LTTE werd ook reeds een gedeelte vrij gelaten en opnieuw geïntegreerd in de maatschappij. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart en uw geboorteakte bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De overlijdensaktes van uw moeder en uw zus bevestigen dat zij beiden bij oorlogsgeweld in 1987 om het leven kwamen. Ook dit wordt door het CGVS niet ter discussie gesteld. De overlijdensakte van V. L. en de krantenartikels bevestigen dat hij werd gedood. Ze volstaan echter niet om uw asielrelaas te ondersteunen. Ze tonen namelijk op geen enkele manier aan dat u banden zou hebben gehad met de LTTE of dat u door de Sri Lankaanse autoriteiten zou worden vervolgd. De documenten van de St. James' Church en The Kuranagar Fishing

Development Society vertonen een gesolliciteerd karakter waardoor de waarde ervan danig gerelativeerd dient te worden. Daarenboven betreffen dit louter kopies waardoor ze slechts een beperkte bewijswaarde hebben omdat ze gemakkelijk kunnen worden vervalst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich doorheen het verzoekschrift op artikel 1A 2) van het verdrag van Genève, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Verzoeker stelt tevens dat zijn dossier niet zorgvuldig werd beoordeeld en dat de materiële motiveringsverplichting werd geschonden. Tot slot meent verzoeker dat de beslissing van het CGVS kennelijk onredelijk is.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Waar verzoeker verder aanvoert dat hij *“vreest dat artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst”* benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet, werd er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker betwist de door de commissaris-generaal vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Zo stelt verzoeker dat hij wel degelijk als een Tamil met een mogelijk risicoprofiel werd beschouwd. Er hebben zich verschillende incidenten voorgedaan. Bij het eerste incident werd een foto van hem genomen en hij is dan ook in de digitale databanken terug te vinden. Zo kon men hem ook telkens terugvinden. Hij kende meerdere keren problemen met het leger en is uiteindelijk gevlucht en verblijft sinds 2008 in het buitenland. Bij aankomst in zijn land zal hij onmiddellijk gearresteerd worden.

3.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.1.2. Verzoeker beperkt zich hier echter tot het herhalen van zijn asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusie van de bestreden beslissing en het maken van bouté niet-gestaafde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Immers verzoeker brengt geen toelichtingen aan voor de vaststelling dat zelfs indien zijn beweringen waarachtig zouden zijn –quod non– hij hiervoor in de negatieve aandacht zou komen te staan van zijn overheid.

3.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een brief neer uit Sri Lanka. Het volstaat echter niet documenten neer te leggen zonder aannemelijk te maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Vooreerst wordt niet aangetoond dat de heer M.J. een vrederechter is, noch dat hij de werkelijke ondertekenaar is van de brief, te meer nu uit het briefhoofd blijkt dat het briefpapier gefotokopieerd is. Voorts kan uit de inhoud blijken dat deze persoon als familievriend op louter subjectieve wijze verzoekers asielrelaas herhaalt. De brief heeft dan ook geen objectieve waarde. De overige medische documenten en de brief van het Jaffna ziekenhuis bevestigen dat de heer P.M. hartproblemen heeft en diabetisch is. In tegenstelling tot wat ter terechtzitting wordt beweerd kunnen dergelijke documenten bezwaarlijk verzoekers vrees voor vervolging aantonen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing overeind.

3.2. Verzoeker werpt verder op steeds met een vals paspoort gereisd te hebben. Dat hij niet kan zeggen met welke maatschappijen hij gereisd heeft, doet hier niet terzake. Iemand die op de vlucht is voor zijn leven zal er niet onmiddellijk aan denken om de namen van de reismaatschappijen te onthouden, denkende dat het hem later zal kunnen helpen. Dat hij niet meer wist dan dat het paspoort leek op een paspoort waarmee hij eerder reisde, is dan ook logisch. De reis werd immers tot in de puntjes geregeld door de smokkelaars.

Verzoeker adstrueert op geen enkel wijze zijn voorgehouden reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker weet niet met welk paspoort hij naar België is gereisd, enkel dat het leek op een paspoort dat hij eerder gebruikte. Hij weet evenmin met welke maatschappij hij vloog, noch waar hij

landde (gehoorverslag CGVS p. 5-6). Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat verzoeker kon reizen zonder te weten met welk paspoort, is dan ook niet geloofwaardig. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg. Dat verzoeker zich de naam van de luchtvaartmaatschappij niet meer zou herinneren omdat hij op de vlucht was, kan hierbij niet overtuigen.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekers voorgehouden vlucht naar België meer dan twee jaar heeft geduurd en hij daarbij beweerdelijk zowel in Maleisië als Hong Kong gedurende een lange periode verbleven heeft. Verzoeker kan aldus geenszins volhouden dat zijn beweerde vervolging door het Sri Lankaanse leger de directe vluchtoorzaak is geweest om naar België te komen. Immers kan verzoekers bewering dat hij al die tijd op kosten van de smokkelaar heeft geleefd en hij niet heeft gewerkt, geenszins overtuigen nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn mensensmokkelaar andere motieven had dan winstbejag. Derhalve komen verzoekers verklaringen verzonnen voor en wijzen zijn lacunaire verklaringen op bedrog, minstens op een gebrek aan medewerking.

3.3. Verzoeker betwist vervolgens de beoordeling van de huidige situatie in Sri Lanka aan de hand van rapporten over Sri Lanka die na juli 2010 gepubliceerd zijn, het rapport van 31 maart 2011 (*“Report of the secretary-general’s panel of experts on accountability in Sri Lanka”*) en het rapport van de *International Crisis Group* van 18 juli 2011 (*“Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever”*). Het meest recente rapport verduidelijkt volgens verzoeker dat 2 jaar na de oorlog Tamils nog steeds onderdrukt worden, dat de situatie niet verbeterd is en de overheid niet het nodige doet om de Tamils te beschermen.

Met betrekking tot verzoekers verwijzingen naar algemene mensenrechtenrapporten en rechtsleer dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Voorts heeft het geciteerde rapport van 2011 specifiek betrekking op de nood aan verzoening tussen de verschillende bevolkingsgroepen in Sri Lanka en niet op richtlijnen om de individuele beschermingsnoden van asielzoekers uit Sri Lanka in te schatten, zoals dat wel het geval is in het door verweerder aangebrachte rapport van het UNHCR van 5 juli 2010. Daar waar verzoeker verwijst naar een notitie van juli 2009 van het UNHCR die stelt dat Tamils afkomstig uit het noorden van Sri Lanka nog steeds beschouwd kunnen worden als vluchtelingen, ook al heeft het Sri Lankaanse leger de LTTE op eigen grondgebied verslagen, merkt de Raad op dat deze ‘notitie’ niet van recentere datum is dan de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 5 juli 2010. Verzoeker toont evenmin aan dat het UNHCR rapport van 31 maart 2011 een wijziging zou hebben aangebracht in de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 5 juli 2010. Ten slotte hebben de twee paragrafen en losse zinnen en zinsfragmenten uit het *“Report of the secretary-general’s panel of experts on accountability in Sri Lanka”*, – in zoverre dit al beoordeeld kan worden aangezien de zinsfragmenten niet in hun tekstverband werden opgenomen en de contextuele betekenis ontbreekt – betrekking op gebeurtenissen die plaatsvonden gedurende de eindfase van de oorlog en zijn aldus niet pertinent voor de beoordeling van de huidige situatie in Sri Lanka.

Derhalve blijven de in de UNHCR Eligibility Guidelines van 5 juli 2010 opgenomen richtsnoeren staande en dient een individuele beoordeling uitsluitend te geven over het al dan niet beschikken van een risicoprofiel. Dat verzoeker stelt een Tamil afkomstig uit de Jaffna regio te zijn en beweert in het verleden de LTTE geholpen te hebben, is in deze niet voldoende en bovendien niet aangetoond. Verzoeker dient aannemelijk te maken dat hij nood heeft aan internationale bescherming – waarbij personen die verdacht worden van banden met de LTTE mogelijk als risicoprofiel kunnen worden beschouwd – *quod in casu non*. Verzoeker kan dan ook allerm minst staande houden dat er in zijn hoofd objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werpt op dat aan hem ten onrechte het subsidiaire beschermingsstatuut werd geweigerd. Het CGVS twijfelt niet aan zijn nationaliteit en afkomst uit de Jaffna regio. Verzoeker verwijst naar de UNHCR richtlijnen waarin zeer duidelijk gesteld wordt dat mensen met een LTTE profiel nog steeds een risico lopen.

4.2. Het Europees Hof voor de Rechten van de mens heeft in arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van NA. v. the United Kingdom van 17 July 2008, in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009 onderzocht (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66). Het Hof stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil, meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen.

De ter terechtzitting neergelegde documenten –in zoverre authentiek of nuttig- kunnen deze bevindingen evenmin weerleggen. Immers wordt niet ontkend dat ook blijkt uit de “*UNHCR Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Sri Lanka*”, d.d. 5 juli 2010, dat personen die verdacht worden van banden met het LTTE als een risicoprofiel kunnen beschouwd worden. Echter, in dergelijk geval moet uit het individuele dossier -namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen- blijken of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Daar waar verzoeker echter meent dat er niet ontkend kan worden dat zijn asielrelaas niet de minste tegenstrijdigheden vertoont en coherent is, stelt de Raad daarentegen vast dat verzoeker allerm minst aannemelijk heeft weten te maken dat hij überhaupt vervolgd werd, gezocht werd door het Sri Lankaanse leger, of zelf in de negatieve aandacht stond van zijn overheid.

Verzoeker verwijst tevens naar een rapport van de UK Border Agency, Home Office dd. 18 februari 2010, zonder dit echter bij het verzoekschrift te voegen en consulteerbaar te maken. In zoverre verzoeker een passage citeert uit “*the FCO October 2009 report*” wijst de Raad er op dat dit de situatie in 2009 betreft en aldus niet meer actueel is daar de situatie in Sri Lanka ondertussen grondig gewijzigd is. Betreffende verzoekers argument Sri Lanka op illegale wijze te hebben verlaten en hierdoor alleen al minstens problemen te ondervinden en gedetineerd te worden, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn reisweg allerm minst aannemelijk heeft weten te maken. Integendeel door het niet voorleggen van zijn reisbescheiden of andere documenten over deze lange periode in Maleisië en Hong Kong, heeft verzoeker elke mogelijke controle hierop onmogelijk gemaakt en faalt hij tevens in zijn medewerkingsplicht.

Daar waar verzoeker stelt dat het aangewezen is dat hem het voordeel van de twijfel wordt toegekend, merkt de Raad op dat dit slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men

overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204), *quod in casu non*. De Raad ziet tot slot niet in wat de relevantie is van de vermelding dat verzoeker door corruptie het kamp is kunnen verlaten, daar dit element nergens blijkt uit het administratief dossier.

4.3. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt aldus dat verzoeker voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK